

tallets Indstilling Nr. 2 efter Tallet 1878 maa indstyttes Ordene: „udsendte Kommission“. Det vil strax ses, at denne Rettelse maa foretages, og den foretages herved.

Som ærede Medlemmer ville se, har jo Udvalget delt sig i et Flertal og et Mindretal; det er selvfølgelig Mindretallets Indstillinger, der først komme under Afstemning, men det Hele foreligger til Forhandling paa eensgang. Den ærede Ordfører har Ordet.

Ordføreren (Rump): I det jeg iøvrigt skal henholde mig til den af Udvalget afgivne Betænkning, skal jeg med Hensyn til dens Enkelt- heder tillade mig at bemærke Følgende: I Regnskabet findes under § 9 Konto I.: „Rente af Kassebeholdninger“ opført forskellige Udlaan, nemlig først toende Laan paa tilfammen 920,000 Kr. til de to østjydske Jernbaneselskaber, hvilke Laan ere tilstaaede mod Pantestikkerhed til en aarlig Rente af 4½ pCt. og paa Opjigelse med et Mars Barsel; endvidere en Del Laan til Beløb af tilfammen 452,878 Kr. 40 Ore, udlaaente gjennem den væstindste Regjering til forskellige Plantere paa St. Croix efter Reglerne i Plakaten af 14de Mai 1823, det vil sige med Pant i det løbende Mars Høst, saaledes at Laanene skulde være tilbagebetalte, inden Høsten var tilendebragt, endelig et Laan paa 16,000 Kr., som Finantsministeriet har meddelt en skabelidt Beboer af Frederikssted paa St. Croix gjennem den Kom- mission, som i Vinteren 1878—79 blev udsendt til den nævnte D. De to Revisorer, til hvilke Udvalgets Mindretal har sluttet sig, have ment ikke at kunne lade disse Udgifter passere uden Anmærkning, idet man med Hensyn til de to første Kasser af Laan har indstillet, at de skulde kunne passere, og med Hensyn til det sidstnævnte Laan, at det ikke kan passere. — Hvad angaar de to første Poster, Udlaanene til Jernbaneselska- berne og Bureauaanene til Planterne paa St. Croix, da findes der af de to Statsrevisorer i deres Bemærkninger en Henviisning til Grundlovens § 49, hvorefter „ingen Udgift maa afholdes, som ikke har Hjemmel i Finantsloven eller i en Til- lægsbevillingslov“. Det er imidlertid klart, at man ikke fra bemeldte Grundlovsparagraf kan hente et selvstændigt Argument for, at Regjeringen skulde have overskredet sin kompetence ved at meddele disse Laan. Det lader sig maaste nok gjøre regnskabsmæssig at hense på disse Laan under Ordet „Udgift“, men det er klart, at de ikke kunne falde ind under Grundlovsparagrafens Be- stemmelse. I saa Fald maatte man komme langt videre; man maatte der konsekvent hense på en hvil- kensomhelst Transaktion, der var bleven foretagen af Finantsministeriet med Hensyn til Kassebe- holdningen, under § 49. Det har imidlertid upaa- tvivlelig heller ikke været de to Statsrevisorer

Mening med Henviisning til den nævnte Grund- lovsparagraf fra den at hente et Argument for deres Indstilling. Tanken har aabenbart været den, at, forudsat, at det paa anden Maade var godtgjort, at Ministeriet manglede Hjemmel til at udlaaene disse Penge uden Lovgivnings- magtens Sanction, Lovhjemlen da i Overensstem- melse med Grundlovens § 49 maatte søges i Finantsloven eller en Tilægsbevillingslov. Naar der altsaa spørges om, hvorvidt Regjeringen har havt Hjemmel til at udlaaene disse Penge, som stet er, maa Spørgsmaalet afgjøres uafhængig af Grundlovens § 49. Men i saa Fald fore- ligger der ikke nogen Lovbestemmelse, hvorefter Spørgsmaalet kan afgjøres. Vi have, som be- kjendt, ingen Lov angaaende Administrationen af Kassebeholdningen og Reserveconden. Man er derfor, saaledes som de to Revisorer have udtalt, henvist til at holde sig til, hvad Forholdets Natur fører med sig. De to Revisorer gjøre i saa Henseende gjældende, at ifølge For- holdets Natur maa der fordres af de Laan, som meddeles af Kassebeholdningen og Reserveconden, dels at der er stiftet den størst mulige Sikkerhed, dels at Laanene skulde være, som det hedder, let realizable. Jeg tvivler nu ikke paa, at man i Virkeligheden, naar man vil opfatte disse Bestemmelser i Overensstemmelse med For- holdets Natur, kan gaa ind paa de to Statsrevisorer's Betragtning. — Hvad angaar Fordringen til Sikkerheden, er det i Virkeligheden ikke en særlig Betingelse for Behandlingen af Kassebehold- ningen. Det er Noget, der selvfølgelig gjælder paa ethvert Punkt, hvor Regjeringen disponerer over Statens Midler og anbringer dem paa en eller anden Maade, at den bør sørge for at til- veiebringe den størst mulige Sikkerhed. Men at denne Betingelse ogsaa i de foreliggende Tilfælde er stet Fyldest, er man ikke berettiget til at tvivle om, naar der haves for Die, at samtlige til Plan- tageierne udlaaente Beløb ere komne tilbage, og at Laanene til Jernbaneselskaberne, som oplyst af de to Statsrevisorer, ere tilstaaede mod en Pante- sikkerhed, der, efter hvad der foreligger, betydelig overstiger Laanets Størrelse. Nu synes ganske vist Udvalgets Mindretal her at ville stille en særlig Forring med Hensyn til Sikkerheden, nemlig at det, aldeles uafhængig af, hvorvidt Be- løbet maatte være kommet ind, skal kunne paa- vises, at der i sin Tid har været tilveiebragt den fornødne Sikkerhed. Jeg kan imidlertid ikke rigtig faae fat paa, hvor Garantien isaafald skulde søges. Der gives jo Intet i denne Verden, som er ab- solut sikkert; men at Pengene have været anbragte mod fornøden Sikkerhed, maa antages, naar man er naaet til at inddrage dem igen, og Beløbene ere komne ind. I det Hele anses dog Anbrin- gelsen af Penge mod Pantestikkerhed for at være den bedste Maade, hoorpaa man kan anbringe Penge, forudsat at man sørger for, at Pantet er